

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 234/11
30.03.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Весне Поповић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Н.В.Т.М.М. М.Н., поднетом преко пуномоћника Г.П. и М.П., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 15 У 10375/10 (2009) од 17.03.2011. године, уз учешће противних странака Завода за интелектуалну својину Републике Србије и Т.Лj.p.i.t.p.z.t.i. д.о.о. Лj., S., кога заступа адвокат О.П. из Б., у предмету престанка жига, у нејавној седници већа одржаној дана 30.03.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА пресуда Управног суда 15 У 10375/10 (2009) од 17.03.2011. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Завода за интелектуалну својину Републике Србије број 40740 Ж-1993-722 од 05.06.2009. године којим је одбијен захтев тужиоца поднет дана 08.07.2008. године за престанак жига Ж-1993-722 у речи В.Л.Г. носиоца Т.Лj. д.о.о Лj., S., због некоришћења на територији Републике Србије и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

У захтеву, који је поднео на основу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, подносилац оспорава законитост побијане пресуде због погрешне примене Закона о жиговима и повреде правила поступка која је била од утицаја на решење ове ствари. Указује да побијаном пресудом нису оцењени наводи које је истицао и у тужби и то да ли копије рачуна које је доставио противник предлагача могу представљати ваљане доказе о коришћењу жига у релевантном периоду и поред недостатака на које је указао тужилац, да ли продаја цигарета на Косову (као делу Србије) која је противна одредбама Закона о дувану Републике Србије, може представљати валидно коришћење жига у Србији и да ли фотокопије цигарета са акцизним маркицама на којима се не види датум издавања могу представљати доказ о коришћењу жига у релевантном периоду, као и да је релевантан период за који је потребно утврдити да ли је жиг коришћен или није период од 08.07.2003. до 08.07.2008. године с обзиром да је захтев за престанак жига због некоришћења у овом предмету поднет 08.07.2008. године. Наводи да је тужени орган као ваљане доказе о коришћењу жига прихватио копије рачуна, без провере да ли су те копије верне оригиналу, што је противно члану 156. ЗУП-а. Поред тога, издавалац тих рачуна и товарних листова је фирма из друге државе (Македонија), а на њима нема печата Царине Републике Србије нити је достављена царинска документација која би показала да је роба заиста увезена у Републику Србију. Надаље, указује да је евентуална продаја цигарета на Косову (као делу Србије) вршена противно императивним нормама Закона о дувану Републике Србије, због чега не може представљати валидно коришћење жига у Србији. Такође се на фотографијама цигарета са акцизним маркицама привремене администрације Косово не види датум њиховог издавања због чега су ове маркице могле бити издате већ од 1999. године када је наведена администрација установљена па ни ове фотографије не представљају ваљан доказ о продаји цигарета у релевантном периоду. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи побијану пресуду.

Завод за интелектуалну својину Републике Србије, поступајући по налогу Врховног касационог суда, доставио је суду целокупне списе предмета Ж-1993-722 регистарски број 40740, али у остављеном року није доставио одговор на захтев. Противна странка, Т.Лj.p.i.t.p.z.t.i. д.о.о., у одговору на захтев истиче да је побијана пресуда у свему правилна и на закону заснована, јер је оспореним решењем Завод за интелектуалну својину правилно утврдио да нису испуњени услови прописани Законом о жиговима за престанак жига због некоришћења. Предлаже да Врховни касациони суд захтев одбије, као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према образложењу побијане пресуде, Управни суд је том пресудом одбио тужбу тужиоца, јер је нашао да је правилно оспореним решењем одбијен његов захтев поднет 08.07.2008. године за престанак жига број Ж-1993-722 у речи В.Л.Г. носиоца Т.Лј.р.и.т.р.з.т.и. д.о.о Лј., због некоришћења на територији Републике Србије. По оцени Управног суда, оспорено решење је донето на основу правилно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену материјалног права, а наводи тужбе су без значаја за другачију оцену његове законитости. Ово из разлога што је тужени орган увидом у материјалне доказе, копије рачуна као и на основу поднесака предлагача и противника предлагача утврдио да је предметни жиг био на тржишту Републике Србије у легалним токовима трговине у периоду од пет година од дана уписа жига у регистар жигова односно од дана када је жиг последњи пут коришћен, као и да се роба означена В. цигаретама продавала на територији Косова и Метохије, значи Републике Србије у континуитету у дужем временском периоду у великим количинама. Стога је, по оцени Управног суда, правилан закључак туженог органа да је противник предлагача, власник жига, доказао да је жиг озбиљно коришћен за обележавање робе за коју је регистрован.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је Управни суд доношењем те пресуде битно повредио правила поступка прописана чланом 39. став 1. Закона о управним споровима („Сл. лист СРЈ“ број 46/96), који се примењује на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС, број 111/09), када је прихватио разлоге оспореног решења, а да при томе није дао оцену навода тужбе којима су ти разлози детаљно оспорени и у погледу чињеничног стања и у погледу примене материјалног права. Наиме, из достављених списка види се да је тужилац у тужби, а и у управном поступку, детаљно оспоравао ваљаност доказа – рачуна, које је носилац жига доставио на околност његовог коришћења у релевантном периоду, јер су прихваћени у фотокопијама без увида у оригинал, што је супротно члану 156. Закона о општем управном поступку, да није достављена царинска документација из које се види да је роба увезена у Републику Србију, да је евентуална продаја цигарета на Косову вршена противно императивним нормама Закона о дувану Републике Србије, те да се на акцизним маркицама које се налазе на фотографисаним паклицима цигарета не види датум њиховог издавања. Из наведених разлога тужилац указује да из доказа у списима не произилази да је предметни жиг озбиљно коришћен на територији Републике Србије у периоду од 08.07.2003. до 08.07.2008. године, који је по наводима тужбе релевантан период у смислу члана 53. ст. 1. Закона о жиговима („Сл. лист СЦГ“, бр. 61/04 и 7/05). Овом одредбом је прописано да надлежни орган може, на захтев заинтересованог лица донети решење о престанку жига ако носилац жига или лице које он овласти, без оправданог разлога није на домаћем тржишту озбиљно користило жиг за обележавање робе, односно услуга на које се жиг односи и то непрекидно у трајању од пет година од дана уписа жига у регистар жигова односно од дана када је жиг последњи пут коришћен, а у поступку по захтеву за престанак жига због некоришћења, носилац жига или лице које он овласти дужно је да докаже да је жиг користило. Имајући у виду цитирану законску одредбу, Врховни касациони суд налази да је оцена навода тужбе од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари. Међутим, Управни суд није у образложењу побијане пресуде ценио наводе тужбе нити се упуштао у оцену валидности доказа и тачност чињеничних закључака које је тужени извео из тих доказа, а није дао ни оцену правилности одређивања релевантног периода у коме се има утврдити да ли је предметни жиг коришћен, већ је само уопштено навео да су ти наводи без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Из оспореног решења види се да је тужени орган у управном поступку само паушално ценио наводе подносиоца захтева за престанак жига, истичући да је према преамбули Устава Републике Србије, Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, што је неспорно. Осим тога, у достављеним списима налазе се само фотокопије рачуна, па је Управни суд и у овом делу био у обавези да оцени наводе тужбе према којима је овакво поступање туженог органа противно члану 156. Закона о општем управном поступку.

Према образложењу побијане пресуде тужени је правилно утврдио да је предметни жиг коришћен на територији Републике Србије у периоду од пет година од уписа жига, односно од дана када је жиг последњи пут коришћен, али Управни суд није одредио који је то релевантан период у конкретном случају у смислу законске одредбе према којој се рок некоришћења жига рачуна по другом основу, односно пет година од дана када је жиг последњи пут коришћен. Стога се Управни суд мора одредити и оценити наводе тужбе којима се указује да се рок некоришћења жига по овом другом основу рачуна пет година уназад од дана подношења захтева за престанак жига.

Код изнетог стања ове управне ствари, Врховни касациони суд налази да је Управни суд побијаном пресудом повредио и право подносиоца захтева на образложену судску одлуку као елемент права на правично суђење. Ово право је предвиђено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије („Сл. гласник РС“ број 98/06) и представља обавезу суда да образложи своју одлуку јер странка има право да буде упозната са ставовима суда на којима је та одлука заснована. То право странке је праћено дужношћу суда да изнесе разлоге своје одлуке који чине гаранцију објективности суђења и спречавају могуће злоупотребе. Обавеза образложења судске одлуке односи се на кључне аргументе који морају бити прецизно и јасно наведени како у погледу одлучних чињеница тако и у погледу примене материјалног права. Испитујући у управном спору законитост оспореног управног акта у границама захтева из тужбе, суд не мора да прихвати разлоге тужиоца, али је дужан да их размотри и да се о њима изјасни, што Управни суд побијаном пресудом није учинио.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да су побијаном пресудом повређена правила поступка која су од битног утицаја на решење ствари, па је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву и предмет вратио Управном суду који је дужан да расправи

питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 30.03.2012. године, Узп 234/11

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.